

Zadeva C-141/07

Komisija Evropskih skupnosti proti Zvezni republiki Nemčiji

„Neizpolnitev obveznosti države – Ukrepi z enakim učinkom kot količinske omejitve – Varovanje javnega zdravja – Utemeljitev – Lekarne – Neposredna dostava farmacevtskih proizvodov bolnišnicam – Bližina zadevne bolnišnice“

Sklepni predlogi generalnega pravobranilca Y. Bota, predstavljeni 10. aprila 2008 I - 6938
Sodba Sodišča (četrti senat) z dne 11. septembra 2008 I - 6967

Povzetek sodbe

- 1. Tožba zaradi neizpolnitve obveznosti – Predmet spora – Delitev pristojnosti med državami članicami in Skupnostjo na področju javnega zdravja – Pogoji za poseg Komisije (člena 152(5) ES in 211 ES)*
- 2. Prosti pretok blaga – Količinske omejitve – Ukrepi z enakim učinkom – Ovire, ki izhajajo iz nacionalnih določb, ki nediskriminatorno urejajo načine prodaje (člena 28 ES in 30 ES)*

1. Pravo Skupnosti ne vpliva na pristojnosti držav članic, da organizirajo svoje sisteme socialne varnosti in da sprejmejo zlasti pravila, ki so namenjena ureditvi porabe farmacevtskih proizvodov v interesu finančnega ravnovesja njihovih sistemov zagotavljanja zdravstvenega skrbstva, ter da organizirajo in zagotavljajo zdravstvene storitve in zdravstveno varstvo.

ravni Skupnosti, določitev pravil na tem področju pristojnost držav članic, če so spoštovane določbe Pogodbe in zlasti tiste o prostem pretoku blaga.

(Glej točke od 22 do 25.)

Vendar pa morajo države članice pri izvrševanju te pristojnosti spoštovati pravo Skupnosti, predvsem določbe Pogodbe o prostem pretoku blaga. Omenjene določbe državam članicam predvsem prepovedujejo, da bi uvedle ali ohranile neupravičene omejitve pri izvajanju prostega pretoka blaga na področju zdravstvenega varstva.

Tako se tožba Komisije v okviru izpolnjevanja njenih nalog, ki na podlagi člena 211 ES med drugim vključujejo skrb glede uporabe določb Pogodbe, omejuje na preverjanje, ali so države članice delovale skladno s pravili te pogodbe, ki se nanašajo na prosti pretok blaga.

Med drugim je v sedanjem pravu Skupnosti, v katerem oskrba bolnišnic z zdravili ni predmet usklajevanja na

2. Za nacionalne določbe, ki določajo zahteve, ki jih morajo zunanje lekarne izpolnjevati, ko se potegujejo za oskrbo bolnišnic z zdravili, in ki se ne nanašajo na lastnosti zdravil, ampak samo na načine, kako se lahko prodajajo, je treba šteti, da se nanašajo na načine prodaje. Čeprav se te določbe uporabljajo brez razlikovanja za vse zadevne subjekte, ki opravljajo dejavnost na ozemlju države članice, ki jih je sprejela, pa lekarnam, ustanovljenim v drugih državah članicah, ne v tej državi članici, povzročajo težavnejšo in dražjo oskrbo bolnišnic te države članice z zdravili kot lekarnam, ustanovljenim v tej državi članici, ker uvajajo niz kumulativnih pogojev, s katerimi se *de facto* zahteva določena geografska bližina med lekarno, ki dobavlja zdravila, in bolnišnico, ki so ji namenjena. Zato lahko take določbe ovirajo trgovino znotraj Skupnosti in pomenijo ukrep z enakim učinkom kot količinska omejitve pri uvozu, prepovedan s členom 28 ES.

Vendar je predpis, s katerim se omejuje s Pogodbo zagotovljena temeljna svoboda, kakršen je prosti pretok blaga, mogoče utemeljiti z varovanjem javnega zdravja, če je primeren za uresničitev zasledovanega cilja in ne preseže okvirov, nujnih za doseganje tega cilja. Po eni strani se z zadevnimi določbami uresničuje cilj zagotovitve zanesljive in kakovostne oskrbe bolnišnic zadevne države članice in zato varuje javno zdravje. Po drugi strani se z njimi v sistem z zunanjo oskrbo prenašajo zahteve, analogne tistim, ki so značilne za sistem z interno oskrbo. Če je sklenitev pogodbe o oskrbi z lekarno druge bolnišnice ali zunanjo lekarno odvisna od zadevnih določb, ki določajo pogoje, analogne tistim, ki veljajo v okviru sistema z interno oskrbo, torej zahtevo, da je lekarnar po eni strani odgovoren za oskrbo z zdravili in po

drugi strani zadostno in hitro na voljo na kraju samem, te določbe zagotavljajo enakovrednost in združljivost med vsemi elementi sistema oskrbe bolnišnic z zdravili v zadevni državi članici in tako zagotavljajo enotnost in ravnovesje tega sistema. Zato so te določbe nujne za uresničitev cilja o zagotovitvi višje ravni varovanja javnega zdravja in ne presegajo okvirov takšne nujnosti.

(Glej točke 30, 31, od 33 do 35, 44, 48, 49 in od 55 do 57.)